

Johs. E. Larsen: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om indstilling af forhandlingerne om tyske militærdepoter i Jylland [af Alfred Jensen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1755, fremsættelsen i tiden den sp. 2534).

Sagen sattes til forhandling.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg skal ganske kort præcisere min og dermed regeringens stilling til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

For det første må jeg på det bestemteste tage afstand fra de i den skriftlige fremsættelse anførte synspunkter, som jeg på ingen måde kan godkende.

Om selve sagen, som forslaget tager sigte på, kan jeg sige følgende. Som det er offentligheden bekendt, bl. a. fra mit svar til det ærede medlem hr. Aksel Larsen her i Folketinget den 28. januar, gengivet i Folketingstidende sp. 2294, har der været ført forhandling om oplægning af tyske militærdepoter i Jylland. Disse forhandlinger er afsluttet uden resultat. Spørgsmålet er herefter stillet i bero af den danske regering, hvilket er meddelt den tyske forbundsregering, som har vist forståelse for det danske ønske herom. Det fremsatte forslag til folketingsbeslutning er herefter uden mening, og jeg forventer, at det af forslagsstillerne vil blive taget tilbage. Skulle det ikke ske, må jeg anbefale dets forkastelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg vil gerne takke ministeren for udtalelserne angående vort forslag, men jeg kan ikke takke for en fyldstgørende besvarelse af det, der er fremført som begrundelse for forslaget. Jeg fatter ikke, at ministeren i en sag som denne,

hvor han faktisk har lovet at gå ind i en debat om disse problemer nu i marts måned i forbindelse med den udenrigspolitiske debat, ikke giver sig tid til at svare på de synspunkter, der er ført frem som begrundelse for det forslag, jeg og flere af mine gruppefæller har stillet.

Jeg fatter heller ikke, at ministeren, når han ser, hvorledes offentligheden har reageret på denne sag, ikke har udtalt sig mere omfattende på et tidligere tidspunkt. Efter vor opfattelse havde det været ministerens pligt, da sagen kom offentligt frem, at afgive en erklæring her i tinget. Det veg ministeren tilbage for, og derfor stillede vi vor forespørgsel den 27. januar. Spørgsmålet om at fremme den blev imidlertid nedstemt dagen efter, den 28. januar, og da ministeren samme dag besvarede spørgsmål fra anden side, blev man jo klar over, at der langtfra ønskedes en debat i tinget om disse problemer, men at det, regeringen og ministeren sigtede mod, derimod var at føre forhandlingerne videre, indtil der forelå en for regeringen acceptabel løsning. På anden måde kan man ikke forstå ministerens udtalelser. Hvad skulle da meningen være med, at ministeren ville holde det udenrigspolitiske nævn orienteret og senere udtale sig i tinget? Vi mente ikke, at denne sag burde behandles på en sådan måde, og vi stillede som sagt vor forespørgsel, for at offentligheden kunne få besked om, hvad der foregik. Hverken ministeren eller regeringen har været særlig villig til at udtale sig. Udtalelser fremkommer jo først, når man, om jeg så må sige, snakker over sig i Bonn, så at pressen og offentligheden forlanger, at der bliver afgivet dementi af eller bekræftelse på de forlydender, der fremkommer.

Vi håbede altså, at vi kunne få en sådan debat, at offentligheden kunne blive orienteret. Helst havde vi naturligvis set, at folketinget havde afvist de forhandlinger, som regeringen havde indladt sig på. Jeg nærer ingen tvivl om, hvordan stillingen er ude i offentligheden, og det overraskede os, at så at sige alle partier stemte mod fremme af den forespørgsel, som jeg på den kommunistiske gruppes vegne og med de kommunistiske medlemmers tilslutning havde stillet. Det var dog ejendommeligt, at der ikke var nogen her i salen, der ønskede

[Alfred Jensen.]

dette spørgsmål til debat. Man må huske på, at Demokraten i Århus åbent havde skrevet, at dette forslag burde lægges i skuffen og forhandlingerne afbrydes, at Politiken havde viderebragt en artikel fra Radikal Ungdom, som gik ud på samme synspunkter, at Fyens Tidende, Vestkysten og Finanstidende, ja, kort sagt flertallet af de blade, der findes, var gået ind for, at man skulle standse disse forhandlinger.

Jeg vil også understrege, at det ikke er tilfældigt, man har haft betænkeligheder med hensyn til det, der her synes at skulle luskes igennem. Der har jo været frygt for, at man trods alt ville oprette baser i fredstid, og gang på gang er det blevet sagt: nu vil man vist ad bagdøren gennemføre den stationering af fremmede styrker, som man ikke officielt og med folkets billigelse har kunnet få gennemført, og derfor er det klart, at disse depoter har måttet kunne betragtes som et egnet objekt i den retning, og det var derfor, der blev så megen modstand mod de forhandlinger, som førtes herom efter Vesttysklands ønske. Der var en frygt for, at vi trods alt ved disse depoter skulle komme dertil at have fremmede tropper i landet. De er jo ikke særlig estimerede; vi ved, hvilke gener de betyder for det almindelige liv og for civilbefolkningen. Hertil kommer, at depoternes anbringelse betyder øget krigsfare, idet andre landes opmærksomhed vil rettes mod et land, som giver plads for sådanne depoter, og det bliver ikke bedre af, at de anbringes her i Danmark på et tidspunkt, da man er i færd med at udbygge en tysk fælleskommando. Det er en skærpente omstændighed, og man kan nok se, at de udtalelser, daværende udenrigsminister Gustav Rasmussen fremsatte angående Danmarks muligheder for at undgå at komme i krig, hvis en af NATO-magterne kom i krig, ikke holder stik. Han sagde nemlig, at det ikke var givet, at vort land ville komme i krig, hvis en af NATO-staterne kom i krig; det var op til de enkelte lande selv at afgøre,

hvilke foranstaltninger de under sådanne omstændigheder ville træffe. Når der bliver baseret vesttyske militærdepoter i Danmark som et led i en krigsplan, der går ud på, at hvis de vesttyske styrker skulle blive afskåret fra hovedstyrkerne i Vesteuropa, skulle de have sådanne depoter i Danmark, må man nok spørge: hvordan vil det gå Danmark i en sådan situation? Man har vist lov til at sige stakkels Danmark!

Det er på den baggrund, spørgsmålet får den størrelse, det har, og giver anledning til de indvendinger, der er fremført. Jeg har bemærket, at det i denne forbindelse som på andre områder, hvor der er tale om militære foranstaltninger, siges, at det, der sker, er en naturlig følge af vor tilslutning til NATO. Ja, det er muligt, men det er absolut ikke naturligt, jeg vil sige, det er tværtimod naturstridigt, at man går med til sådanne ting. I frisk erindring står endnu Potsdamerklæringens udtalelser fra 1945 om, at det gjaldt om at få Tyskland afmilitariseret, afrustet og denazificeret, for at det ikke skulle være en trussel mod sine nabo-stater fremefter, og for at man kunne sikre freden i Europa. Jeg tror, alle var enige om dengang, at det, der her var sagt, var rigtigt, og der er i hvert fald ingen tvivl om, hvordan stillingen var her i Danmark, for i januar 1947 afgav den daværende regering en erklæring, som fik tilslutning fra alle partiers side. Jeg vil bede den højtærede formand om tilladelse til at citere den. Det hedder i denne erklæring:

„Europas historie i det sidste århundrede viser, hvilken trussel den tyske militarisme har udgjort for Tysklands nabostater. Danmark var offer for den første tyske erobningskrig i 1864, der efterfulgtes af Preussens krige mod Østrig og Frankrig i 1866 og 1870, og Danmark var et af ofrene for den sidste tyske aggression. Danmark har derfor en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den kgl. regering går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet

[Alfred Jensen.]

til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom og for at forebygge, at en tysk våbenindustri genopstår, hvorved det må sikres, at den fredsinindustri, som vil være nødvendig for Tysklands økonomiske genopbygning, ikke lader sig om-danne til krigsformål.“

Der er ikke tvivl om, hvorledes stillingen var i den daværende regering, og ej heller tvivl om, hvordan stillingen var i de forskellige partier i Danmark, for de gav alle tilslutning til denne erklæring; men er det, som står heri, blevet efterlevet? I dag kan man læse i aviserne, at tysk ungdom ud-dannes til militærtjeneste, at Vesttyskland har 200 000 mand under våben, og det er under disse omstændigheder, ministeren ikke vil diskutere det, jeg har fremført som begrundelse for vort forslag.

Det kan jo ikke afvises, at de tidligere generaler, der ledede nazikrigene, nu sidder i de øverste stillinger. Det er dem, der op-drager tysk ungdom, det er dem, der har herredømmet over de tyske styrker og i på-kommende tilfælde kommer til at bestemme, hvilken krigsførelse med hvilke krigsforbry-delser der fremefter skal finde sted. Dertil kommer jo, hvad jeg har nævnt i begrundel-sen, at nazidommerne er vendt tilbage, endvidere at i forbundsregeringen i Bonn er omtrent halvdelen af de 17 ministre tidligere medlemmer af nazipartiet og har deltaget i al den vederstyggelighed, som det danske folk sammen med andre folk har taget afstand fra. Så kan man måske sige, at det betyder ikke så meget, for de kan være blevet klogere, de kan være blevet bedre. Men her foreligger der adskillige ud-talelser, der går ud på, at de absolut intet har lært og intet har glemt, at revanche-tanker lever højt og stærkt, og at de ønsker at gå videre ad den vej, de blev stoppet på i 1945. Man taler jo om ikke alene at få de grænser, Tyskland havde i 1937, men dem, Tyskland havde i 1939. Man taler åbent om, at man skal have Sudeterområdet, at man skal have Østrig. Det er klart, at under så-danne omstændigheder vil det være i aller-højeste grad katastrofalt for Danmark at fortsætte dette samarbejde og give plads for depoter af den art, der her er tale om.

Ministeren mente, at mit forslag nu var overflødig. Jeg har ikke den opfattelse, at

dette forslag er overflødig. Jeg er glad for meddelelsen om, at man har indstillet for-handlingerne, og jeg skulle ikke have haft noget imod at tage mit forslag tilbage, for så vidt man havde givet tilsagn om, at der heller ikke ville dukke depoter op under NATO-betegnelse, men baseret på at løse de samme opgaver, som de tyske militær-depoter, man har forhandlet om, skulle løse. Jeg føler mig ikke overbevist, al den stund man har det dansk-tyske militære sam-arbejde, al den stund man arbejder på at få Danmark ind under den centrale region. Derfor kan jeg ikke tjene ministeren og følge hans opfordring om at tage forslaget tilbage. Jeg mener derimod på baggrund af den udvikling, der har fundet sted, at det må være rigtigere, at jeg under disse ændrede omstændigheder tilkendegiver vor stilling ved et forslag om overgang til næste sag på dagsordenen. Det lyder så-ledes:

„Idet tinget tager ministerens med-delelse om indstilling af forhandlingerne om tyske militærdepoter til efterretning, udtaler det, at der hverken må oprettes tyske eller andre NATO-militærdepoter på dansk område,

og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste punkt på dagsordenen: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg ser ikke noget formål med at gå ind i en diskussion om de af det ærede medlem frem-satte synspunkter. Jeg har allerede én gang sagt min mening om disse synspunkter. I øvrigt må jeg afvise det stillede dagsordens-forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg forstår ikke, når ministeren for en måned siden har indvilliget i at deltage i en debat om disse problemer nu i marts måned, at han så ikke benytter lejligheden til at fremkomme med de synspunkter, han måtte have.

Det forekommer mig, at det er ganske urimeligt og utilstrækkeligt, at en minister over for sådanne anklager, som her er frem-

[Alfred Jensen.]

ført, ikke gør et forsøg på at gendrive dem. Jeg forstår godt, at han står svagt i argumentationen; men det forekommer mig, at når man mener, der er basis for at fravige det, der så tydeligt blev sagt i regeringens erklæring af 1947, så må der mere til, så kan man ikke blot sige: det tjener intet fornuftigt formål at diskutere denne sag. Jo, det tjener et fornuftigt formål at diskutere denne sag, for vi befinder os faktisk i en situation, der minder om den situation, vi befandt os i før anden verdenskrig, og hvorom Nicolai Blædel skrev en bog, der fik titlen „Forbrydelse og Dumhed“.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Da der kun er én tingsekretær til stede, må der konstitueres en sekretær. Jeg beder det ærede medlem hr. Asger Jensen om midlertidigt at fungere som sekretær.

Forslag om overgang til næste sag på dagsordenen af Alfred Jensen (se sp. 3456)
forkastedes med 106 stemmer mod 6.

På begæring af *Per Hækkerup* foretoges afstemning over overgang til anden (sidste) behandling af forslaget til folketingsbeslutning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling nægtedes med 108 stemmer mod 5; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Forslaget til folketingsbeslutning var hermed bortfaldet.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om regulering af bymæssige bebyggelser har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Ændringer i politikredsinddelingen) har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal herved tillade mig over for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme*.

I det folketingsudvalg, der behandlede lovforslaget om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen, har der bl. a. været drøftet de tilfælde, hvor der fra en ejendom udskilles et areal og en del af ejendommens bygninger medfølger. I sådanne tilfælde skal den fikserede ejendomsskyld fordeles på de pågældende lodder efter reglerne i § 78 i lovbekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958 om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, hvilke regler også har gyldighed for fordelingen af den fikserede kommunale ejendomsskyld.

De nugældende regler indebærer, at de tidligere givne fradrag, specielt det faste fradrag på 21 000 kr., efter deling af ejendommen fremover kun forholdsmæssig kommer de enkelte lodder til gode, medens disse, hvis de allerede ved den vurdering, der ligger til grund for beregningen af den fikserede ejendomsskyld, havde været selvstændigt vurderet, hver især ville have fået fradrag fuldt ud og derfor en mindre, fikseret ejendomsskyld end den, der nu efter reglen i § 78 bliver tildelt dem.

Da det pågældende forhold, der også gælder med hensyn til den kommunale ejendomsskyld, hvor denne er fikseret, ville få større betydning efter gennemførelsen af den ekstraordinære ejendomsskyld i disse kommuner, gav jeg over for det pågældende udvalg tilsagn om ved fremsættelse af lovforslag om ændring af loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme at søge tilvejebragt en løsning af problemet.

Ved det foreliggende forslags § 2 søges der herefter i henhold til det anførte tilsagn ved tilføjelser til statsejendomsskattelovens § 78 gennemført en ordning, hvorved der i visse tilfælde og inden for en nærmere fastsat tidsfrist åbnes mulighed for en ejer, hvor ejendommen er blevet delt, at få den fikserede ejendomsskyld nedsat, så den svarer til det beløb, der skulle have været svaret, såfremt ejendommen havde været delt og lodderne selvstændigt vurderet allerede ved fikseringsansættelsen.

Samtidig benytter jeg lejligheden til at imødekomme en henstilling fra ombuds-